

nam, slavčki iz Trbovelj! Upamo, da se bomo videli zopet kmalu!

Sobota. Gg. dr. J. Šerbec in J. Samec sta bila imenovana za veterinarska svetnika 6. skupine. Iskreno čestitamo! — Premeščen je bil podporočnik g. Andrija Martinovič od tukajšnje orožniške čete v Doboj v Bosno. Na njegovo mesto je prišel podporočnik g. Milosav Milosavljevič. — V tukajšnji bolnišnici so umrli v preteklem mesecu štirje moški in ena ženska. Pokoj njihovim dušam! — Obiskal naj še cirkus in vse polno obiskovalcev je imel. Mnogi so rekli, da so šli v cirkus za spremembo. Vse predstave so bile razprodane. Sicer pa to ni nič čudnega. Sobota je še vedno dosegla rekord v obisku cirkuškega rompomoma in tudi sedaj se je to moralo zgoditi, sicer bi se še kdo jokal do prihodnjega cirkuškega dirindaja. Pri nas še torej ni krize!

Turnišče. V bližnjih Gomilicah so imeli žegnanje dne 4. avgusta. To žegnanje se je za eno nedeljo odgodilo radi mnogih novih maš. V lični kapelici, ki je posvečena sv. Aní, je opravil službo božjo g. dekan I. Jerič. Pomagal mu je domači novomašnik g. I. Kolenc. Popoldne pa je prišlo do prepira med fanti in možmi. — V prvi polovici avgusta nas je obiskal naš rojak g. Bakan Jožef, župnik na Hrvaškem. Počutil se je zelo dobro v sredi svojih rojakov. Med svojim bivanjem se je udeležil tudi nove maše pri Sv. Heleni na Goričkem, kjer je pridigoval novomašniku g. Nemec Alojzu, salezijancu, kot njegov bivši prefekt. G. župnik, ki župnikuje v Zagorskem selu, se vedno rad vrača v svoj domači kraj in v ljubezni do naše Slovenske krajine pozablja na napore svoje težke in odgovorne službe. G. župniku želimo obilo prijetnih ur v naši krajiní, ki jo je tolikokrat prehodil kot pridigar na misijonih!

Bogojina. Zelo čudno reč so napravili neznaní zlikovci pri nas. Vrnili se je na oddih č. sestra Amalija k svojim staršem. Med tem ko so se razgovarjali v sobi, je nekdo vdrl v sosednjo sobo in zmetal vso posteljnino skozi okno. Dozdaj se še ni izvedelo, kdo so bili ti nepridipravi. Ko bi jih le dobili, da bi se jih naučilo poštenja! — Mlatilni stroj je zgrabil

mlademu fantu roko in mu jo je precej zdrobil. Ponesrečenec se je mudil pri stroju in si ga ogledoval. Pri tem pa je pozabil na roko in mu jo je zgrabil stroj. Odpeljali so ga v soboško bolnišnico. — V našem bogojanskem in filovskem vrhu se vršijo zelo drzne tatvine v zadnjem času. Tatovi se ne bojijo sploh nikogar in vdirajo v sobe, kjer spijo ljudje, in krađejo, do česar pridejo. Prav nobena reč jim ni nedotakljiva. V nekih zidanicah so izpustili tudi vino iz sodov in v prazne sode potem zatakli pušiče, kakor da bi se hoteli še pobahati s svojim zlim dejanjem. Ljudje domnevajo, da ti uzmoviči niso daljni in da se nahajajo v bližnjih krajih. Na tem bo res nekaj resnice, ker te pogoste tatvine, ki se vršijo po naših lepih gorica, že nekaj mesecev sem, mora delati gotova organizirana družba, drugače bi jim prišli že zdavnaj na sled. Orožniki iz Turnišča in Dobrovnika kaj pridno zasledujejo tatove. Daj Bog, da bi jim čimprej dobili v roke, da bi tako bilo zadošče-no pravici!

Velika Polana. Dne 11. avgusta je bilo pri nas veliko proščenje. Mnogo ljudi je prišlo na to proščenje in tudi ptujski prost g. Ivan Greif so nas obiskali. Imeli so tudi pontifikalno sv. mašo. Zelo smo jih bili veseli, da smo jih po dolgem času zopet videli v svoji sredi. Proščenje je poteklo v popolnem redu in brez pretefov, kar nas izredno veselí.

Utopljenko, ki jo je naplavila Mura in ki so jo pokopali na Melincih, kot sta takrat poročali, so izkopali in jo odpravili v Avstrijo, ker se je izvedelo, kdo da je.

Zahvala. Romarji iz črenšovske fare, ki so hodili na Sladko goro, se prav lepo zahvaljujejo vsem, ki so pripomogli, da je naše romanje tako lepo izpadlo. Sladkogorska Marija naj vsem poplača. Na svidenje drugo leto, ko bomo prišli še v večjem številu. Romarji.

Vestnik ZAKŠ.

Absolventke kmetijsko-gospodinskih šol Zveza absolventk kmetijsko-gospodinskih šol za dravsko banovino s sedežem v Ljubljani sklicuje svoj prvi redni občni zbor, ki bo v nedeljo, 8. septembra ob 10 v prostorih kme-

tijsko-gospodinske šole v Marijanišču v Ljubljani. Zveza absolventk kmet-gospodinskih šol se je ustanovila v začetku letošnjega leta. Njen namen je, da goje članice med seboj pristrčne tovariške vezi ter nadaljujejo v sebi izobrazbo s prirejanjem tečajev in zborovanj in tako z združenimi močmi delajo v korist kmetkega stanu. Obračamo se na vas absolventke s prošnjo, da vse, ki ste absolvirale katerokoli gospodinsko šolo, čimprej pristopite v svojo res stanovsko organizacijo. S tem storite dobro ne samo društvu, temveč pokazete tudi svojo stanovsko zavednost in smisel za skupno delo za kmetki stan, posebno za kmečko gospodinjstvo! Načrte bo mogoče izpeljati le tedaj, če bo štela organizacija čim več članic in da bodo vse članice sodelovale z nasveti. Zato vas pristrčno vabimo, da se udeležite občenega zbora, na katerem bo poleg poročil odbora o delu zveze v pretečenem letu tudi volitev odbora in sklepanje o delu za prihodnje leto. Ker je v istem času v Ljubljani velesojem, je polovična vožnja, zato uporabite priliko ter se udeležite v kar največjem številu. Vsaka bo našla tam svoje sošolke, s katerimi bo lahko obudila spomine na šolsko dobo, ter z novim pogumom in ljubeznijo za trdo kmečko življenje se vrnila domov. Na občenem zboru se bodo sprejemale članice, zato pridite vse, ki ste že in ki še niste članice! Naj bo ta dan mogočna manifestacija kmečkih žen in deklet! Na veselo svidenje, tovarišice! — Odbor ZAKŠ.

Verska obnova — najboljša obramba.

Katoličani v Nemčiji morajo pod pritiskom narodnega socializma veliko trpeti. Vsako udejstvovanje katolicizma v javnosti je strogo prepovedano, češ, da to ni verski, marveč politični katolicizem. Kot politiko smatrajo politični glavači narodnega socializma celo

bivolškemu mladiču, je ujel z malenkostnim napotom vsa teleta.

Na nobeno divjo žival, kolikor jih je polovil Gruber živih v življenju, ni bil tako ponosen kakor na male bizam-voleke. Tako strastna je bila njegova želja, nekatere od teh redkih in težko dostopnih sesavcev ujeti, da je bil na dan posrečenega lova prepričan, da je izpolnil s tem svojo življenjsko nalogo. Srečen je bil. Še nikoli ni bil poln tolike radosti, kakor oni večer, ko sta spravila s tovarišem plen do taborišča na saneli in so pričeli mladiči s kopiti izkopavati izpod snega mah ter skrite plezalkke in jesti. Niti misliti ni upal, kako bo prehranil uječnike, naenkrat so si pa poiskali kar sami živež izpod snežne odeje. Voleki so bili visoki 75 cm in podobni dolgodelakim ovcam. Ušes in rožičkov še ni bilo ločiti in njihova koža je bila mnogo bolj svetla nego pri odraslih živalih.

Živalce se niso prav nič bale človeka, a pred psi so pa trepetale.

Lovca sta se odpravila domov in naložila plen, povezan na sani. Radi teže telet sta morala

žrtvovati nekaj drv ter mesa, radi česar je zmajeval Amerikanec nejevoljno z glavo.

Več dni najhitrejše vožnje po oledenem snegu z odpočitkom in počitkom je minulo, preden sta se zavedla potnika, da sta zgrešila pot. Od kuriva je preostalo komaj nekaj polen.

Lavison je predlagal, naj zakoljeta enega od telet in skuhata meso, dokler še posedata nekaj drv. Nemški tovariš je izjavil odločno, da rajši zmrzne od glada, kakor da bi stegnil roko po življenju lepe živalce.

Vozila sta v južno-zapadni smeri. Kakor da-leč je seglo oko, povsod jima je svetlikala severna pustinja. Nobene skale, nobenega grma, nobenega drevesa, ki bi jima bil dobrodošli kažipot po oledeneli ravnini. Čudovita pokrajina mraka, bela marmornata puščava, neskončnost svetlikajočega se molka!

Snežiti je pričelo, da so spodrkavali psi, sneg je zatemnil solnce, po katerem sta si uravnavala pot. Utaborila sta se, da bi pričakala lepše in boljše vreme. Hranila sta se s prepečencem, katerega sta zalivala s čajem. Ko se je zdanilo, je zlezal Gruber izpod šotora. Nehalo je snežiti.

Kajti prvič daje zgradbam res veliko trdnost, drugič pa nam ni treba žalovati za dragocenim živlom, če je njegov manjvredni posranski produkt v ta namene boljši.

Tihotapska zvitost slepca.

Na vzhodnoafriški obali so odkrili tihotapsko zvitost, ki je res nekaj posebnega. V mestu Dares s alanu je opravljal slepec cela leta službo stuge na občo zadovoljnost trgovskega podjetja Smith in drug. Obiskoval je vedno v lukl ladje pred odhodom in nikdo ni slutil kaj slabega, če se je pojavil s pismi na krovu. Sicer so že opazovali dolgo, da ladje, katere

procesije z zastavami in verskimi znaki. Verskim mladinskim organizacijam je prepovedano nošenje uniform in nastopanje z društvenimi znaki. Če pa imajo kakšno zgolj bogoslužno prireditev med štirimi stenami hiše božje, napravijo plačane čete narodnega socializma obhode okoli cerkve z vreščanjem, tuljenjem, bobnanjem in muziciranjem. Kdor se ne ravna po odločbah nacionalističnih vsemogočnejšev, ga poleg denarne globe čaka koncentracijsko taborišče. Z nasilstvom bi radi katoličane odtrgali od njihove vere ter jih prepeljali v poganjski tabor. Katoličani pa se svoje vere še tesneje oklepajo. Paderbornski nadškof Klein je nedavno rekel: »Odkrito in iskreno izjavljam, da ni bilo v naši nadškofiji nikdar toliko navdušenih dokazov in spoznavanj za vero ko v preteklem letu.« Trierski škof dr. Bornewasser je izpovedal: »13 let sem škof v Trieru, pa vsa ta leta nisem našel med katoličani toliko verske prepričanosti in jakosti, kolikor jih sedaj opazujem v vsakem mestu in v vsaki vasi svoje škofije.« Münsterski škof grof Galen piše v svojem škofijskem listu: »Zadnji čas se je izvršil nov razcvet Marijinih družb v Nemčiji. Staroslavne družbe so se spomnile vzvišenih namenov svojih ustanoviteljev in idealov Marijinih družb. V mnogih župnijah so vznikale nove družbe moških, ki se dobro zavedajo, kolikega pomena je češčenje Matere božje vprav za moše.«

Nemški katoličani so si torej v svesti, kakšen zaklad je za nje katoliška vera, zato si ga ne dajo iztrgati, marveč se ga še tesneje oklepajo. Da jim ga ne bi ugrabili sovražniki, ga skrbno zaklepajo v svoje — srce. Ker je versko udejstvovanje v javnosti onemogočeno, so prenesli težišče verskega dela na znotraj, v svoje duše. Iz njih pa se vera iztrgati ne da. Nekaj sličnega je tudi bilo opaziti med slovenskim ljudstvom, ko so absolutistične vlade dr. Srskiča in Uzunoviča, kojih predstav-

niki v Sloveniji so bili JNSSarski polglavarji dr. Kramer, Pucelj, dr. Marušič, tlačile in teptale svobodo in pravo katoliške cerkve in katoličanov. Ko je vera morala v javnosti molčati, je tem glasnejše govorila v srcih katoličanov, katera so se obnavljala v Kristusovi resnici in milosti. Veličastni evharistični kongres v Ljubljani je dokazal, kako globoko je ta obnova zajela srca in kako široke kroge med ljudstvom je zavzela. Verska obnova je, to spričuje zgodovina in izkustvo, veri najboljša obramba. Na tej osnovi se mora vršiti v bodoče vse naše delo v javnosti, osobito na področju prosvete.

*

Prosvetni tabor pri St. Petru niže Maribora v nedeljo dne 1. septembra. Spored: v nedeljo po rani službi božji je v samostanski šoli občni zbor prosvetnega društva »Skala«. Ob pol 10. uri zahvalna služba božja s pridigo v cerkvi Matere božje na Gori. Popoldne ob dveh v župni cerkvi večernice in po večernicah tabor na prostem pred cerkvijo. Na taboru nastopita dva govornika ter zastopniki naše mladine. Sodeluje znana šentpeterska godba, društveni tamburaški zbor ter cerkveni pevski zbor. Na predvečer bodo pa po šentpeterskih hribih in gričkah goreli kresovi ter oznanjali slovesnost prihodnjega dne.

Fantovski tabor v Brežicah. Evharistično gibanje, katerega nositeljica je mladina, valovi mogočno po slovenski domovini. Številni fantovski tabori in veličastna udeležba na njih priča, da je ta pokret mogočen in da bo obrodil tudi zaželjene sadove. **Mladina iz Posavja** v tem pokretu noče zaostati. Zato se bo v nedeljo, 1. septembra zbrala iz vseh župnij obširne videmske dekanije na svojem fantovskem taboru v Brežicah! Bo to mogočna manifestacija ljubezni, vere in zvestobe velikim idejam, ki so globoko zakoreninjene v srcih mladega rodu. Ob 9 bo zbiranje udeležencev na kolidvoru, odkoder bo odhod z godbo na čelu v župno cerkev. Tam bo sv. maša in pridiga, ki jo bo opravil odposlanec Prezvizijskega. Med mašo bo ljudsko petje pesmi, ki so se pele na evharističnem kongresu v Ljubljani. Po maši

pa bo slavnostno zborovanje, na katerem bo sta govorila dva govornika iz Maribora. Fantje iz vsega Posavja, ta dan vsi v Brežice!

Sv. Marjeta ob Pesnici. Vsem in vsakomu bratsko vabilo! Pridite si ogledat v nedeljo, 1. septembra vsi, stari in mladi, ki še čutite pošteno in krščansko, tukajšnjega spokornika »Slehnika«, ki se bo proizvajal po večernicah z ljudskimi petimi litanijami in petim angelskim češčenjem, na prostem pred cerkvijo. Večernice se bodo opravile ta dan ob sedmih zvečer. Ker priredi »Slehnika« župnija Sv. Marjeta ob Pesnici le za dober zgled in pobožen nauk mladini, je vstopnina prosta.

Pišce. Naše prosvetno društvo je oživljeno. Nekaterim pa ni bilo prav, da smo se Bogu zahvalili z zahvalno pesmijo za vrnitev društva. Hm! Še Bog ne more vsem ustreči. Kmalu bomo sedaj uredili tudi knjižnico, ki so nam jo ob »preseljevanju narodov« vso zmesali. In zopet bo lepa knjiga na razpolago našim članom. — Za 1. september pa vabimo vse moše in fante na fantovski tabor v Brežice ob 9.30 dopoldne. Vsi iz fare se ga moramo udeležiti, da bomo pokazali, da nas je še zelo veliko vnjetih za dobre in lepe stvari, ne samo za nož in kol.

Slovenska Bistrica. Pomlad se je razlila v nedeljo, 11. avgusta čez Slovensko Bistrico in objela hriboček Sv. Jožefa, ki se je odel v svečano obleko, da dostojno sprejme cvet slovenjebistriške dekanije in Dravskega polja. Kresovi so zagoreli v noč in slovesna pesem zvonov je oznanjala praznik fantov, ki so se zbrali k proslavi evharističnega Kralja. Ne pozaben bo ostal vtis zgodnjega jutra, ko so se stotine in stotine fantov vsipale v mesto in ga prepijavljale. Pesem je donela iz vseh smeri. 1500 fantov se je uvrstilo v štiristope ter v veličasten sprevod, na čelu pa godba in številni fantovski prapori KA. Pokanje topičev je pozdravljalo fantovsko armado, ki je med prepevanjem litanijs Matere božje do zadnjega kotička napolnila veliko cerkev sv. Jožefa. Najprvo je stolni kanonik dr. Ivan Žagar blagoslovil novi prapor FKA iz Slovenske Bistrice ter imel takoj nato pridigo in sv. mašo, med katero so peli moški pevski zbori iz vse dekanije pesmi, ki so se pele na evharističnem kongresu v Ljubljani. Po maši se je vsa

obiskuje slepec, tihotapljo dijamante, tihotapljenja pa le niso mogli preprečiti. Lepa dne pa so slepca preiskali in našli, da je imel v vsaki prazni očesni jamicci za črni mi očali po en velik dijamant.

Odvišni bolnik.

Na poskusni postaji bolnišnice v mestu Helena v severnoameriški državi Montana je uspelo pred nedavnim orjaški optici gorili, da je ušla skozi okno. Kljub temu, da so begunca koj začeli zasledovati, ga niso mogli v noči prijeti. Drugo jutro po pobegu, ko je prinesel strežnik bolnikom zajutrek na posteljo, je opazil, da je bila ena postelja več

Vendar kje so bili psi? Ves prestrašen jih je začel klicati. Majhni beli grički, raztreseni tukaj in tamkaj, so oživeli, se dvigali, se otepali, so razpadli in prikazali so se psi. Sneg jim je bil odeja.

Proti zatonu dneva, ko sta se podala zopet na poč, sta zagledala z griča daleč pred seboj dolgo, nizko, valovito in temno črto. Uganila sta, da morata biti pred gozdom majhnih dreves; slobodno sta upala, da se bosta preskrbela s kurivom, poiskala pravo smer in se odpočila.

»Imava še štiri prepečence in dovolj čaja za dve porciji,« je razlagal Lavison. »Po mojih računih sva oddaljena od Velikega suženjskega jezera 200 milj. Kje neki tičijo volkovi?«

V tem trenutku je prinesel večerni veter skozi gozd na dolgo zategnjeno — strahotno tuljenje. Teleta so menčala nemirno sem ter tja, psi so dvignili gobec in vlekli zrak skozi nosnice, Amerikanec se je naslonil ob drevo in zaklical: »Ho! Ho!«

Zopet je prekinil mrzlo tišino oni divji krik, ostro stokanje, iz katerega je odmeval glad severe pokrajine.

»V teku ene minute bova videla krdelo volkov,« se je glasilo svarilo Amerikanca.

Koj za tem je bilo čuti za pobočjem hitro cepetanje, ki se je bližalo. Med kletvico je skočil Lavison pokoncu in zagrabil puško. Bele lise so huškale mimo dreves. Nejasne postave so se bližale in letale sem ter tja. Nemec je mislil, da so te velike, suhe in snežnobeke živali pošastne prikazni iz tovarišve domišljije, ker so bile neme in tihi volkovi spadajo v svet — sanj.

»Sedaj pa imava pred seboj zelenkasto se svetlikajoče oči,« je kričal Lavison. »Pekel ni nič napram tem belim hudičem! Spravi teleta pod šotor in bodi pripravljen, da spustiš pse, ker se morava bojevati!«

Dvignil je puško in pričel streljati na belega sovražnika. Strelom je sledil ropot prekopicovanja. V splošni zmedbi se ni dalo ugotoviti, ali gre za premetavanje smrtno zadetih zverin ali za žive, ki se tepejo za ustreljene tovariše.

Po zgledu Lavisona je pričel tudi Franc s strelji na drugem koncu šotora. Tudi tej salvi je sledilo premetavanje.

tisočpetstoglavna množica strnila pred cerkvijo v mogočen zbor. Domači g. župnik Ivan Šolinc je z navdušenim pozdravom otvoril slavnostno zborovanje, katerega je vodil dekan Ozimič iz Laporja. V imenu dekanijekega vodstva FKA je pozdravil zborovanje Ivan Jerovšek. Takoj nato je govoril bogoslovni profesor dr. Jože Jeraj o sveti Evharistiji kot viru pravega veselja. Akademik Ciril Žebot je govoril o fantovski KA in o potrebi prosvetnega dela. Mirko Geratič je pozdravil zborovanje v imenu Slomšekovega okrožja ter podčrtal potrebo poglobitve verskega duha v oživiljeni katoliški prosveti. V imenu posameznih župnij je pozdravilo zborovanje še osem fantov. Iz vseh govorov je izzvenela misel: Poglobljeno evharistično življenje je edini izhod iz duhovne krize v lepše dneve na vseh poljih. Dal Bog temu lepemu dnevu svoj blagoslov!

Sv. Benedikt v Slovenskih goricah. Starodavna romarska cerkev Sv. Treh kraljev je postala v nedeljo, 4. avgusta pozorišče, pri kateri so se odigrali dogodki iz dobe, ko so gorele grmade po slovenski zemlji in oznanjale vest: Turek je v deželi! Benediška župnija je s sodelovanjem vseh faranov vprizorila igro »Miklova Zala«, katero je nalašč za zunanjo in farno prireditev priredil bogoslovec Petančič. Cel teden prej so bile na delu pridne roke, da so postavile tribuno in pa pripravile vse potrebno za uprizoritev zgodovinske igre. Ves dan je bil posvečen domovinski misli, vsi govorili v cerkvi in izven cerkve so izzveneli v smislu domovinske ljubezni. Menda še nikdar ni bilo pri Sv. Treh kraljih toliko ljudi kakor tokrat. Iz vseh Slovenskih goric, da celo iz Maribora in mariborske okolice smo videli ljudi. Bilo je neke vrste narodno romanje. O igri naj rečemo samo to, da so se vsi sodelujoči, okrog 130 jih je bilo, prav dobro vživeli v svoje vloge. Podali so resnično igro ter živo predočili težke čase, ki so jih preživljali naši predniki ob turških navalih. Markomu se je v strahu stisnilo srce, ko so privihrali pravcati divji Turki na iskrih konjih ter se utaborili v strah in trepet kristjanov, prav tako pretresljiv je bil trenutek, ko mora iti uboga krščanska raja v turško sužnost. — Igra je v čast fari, igralcem in režiserju. — Vendar pa bi eno pripomnil za v hodoče. Za

tako množico ljudstva — bilo jih je najmanj 2000 — je treba zadostno število rediteljev, najmanj 50. Tudi pri gradnji tribune je treba gledati na to, da je ta zgrajena v obliki stopnišča, da se tako omogoči pogled na pozorišče tudi onim, ki so zadaj. Take igre so težko vprizorljive in tudi ne dosegajo pravega učinka prav zato, ker občinstvo, ki nima dovolj ugodnega prostora, ne more vsega videti pa tudi ne slišati, zato pa sili tembolj v ospredje in s tem dela zmedo.

Gornja Radgona. Kat. prosvetno društvo je zopet pričelo z delom. Redni občni zbor bo ob koncu septembra, tako, da bomo zimsko sezono pričeli z novimi močmi in silami. Ze danes opozarjamo, da se bo v soboto, 7., in v nedeljo, 8. septembra predvajal v dvorani Posojilnice film o evharističnem kongresu v Ljubljani. Ne pozabite si ga ogledati!

Sv. Križ pri Ljutomeru. Naše bralno društvo se že pridno pripravlja na novo igro. V nedeljo dne 25. avgusta priredi zelo lepo igro v 4 dejanjih »Vzor zvestobe«, ki je polna globoke in ganljive vsebine. Začetek ob treh popoldne. Predstava se vrši v naši Slomškovi dvorani.

35letnica prosvetnega dela v Ljutomeru. — Dne 8. septembra ne bomo v Ljutomeru praznovali samo 10letnice Katoliškega doma, ampak tudi 35letnico prosvetnega dela v Ljutomeru sploh. Pred sedanjim Prosvetnim društvom je namreč v Ljutomeru obstajalo in delovalo »Bralno društvo za ljutomersko okolico«, katero je bilo ustanovljeno že 22. jan. 1899. Ustanovitelj društva je bil takratni kaplan g. Brglez. Društvo je imelo svoje prostore pri g. Vaupotiču v Ljutomeru. V začetku je imelo 165 članov. Takoj si je osnovalo lastno knjižnico. Društvo se je v poznejših letih moralo večkrat seliti: od Vaupotiča v mežnarijo, iz mežnarije v kaplanijo, iz kaplanije v dvorano g. Kukovca pri glavnem kolodvoru, dokler ni bil leta 1925 postavljen in blagoslovljen novi Katoliški dom, v katerem je našlo prenovljeno Prosvetno društvo svoje stalno zatočišče. Društvo je skozi vsa leta imelo svoje prireditve z igrami in drugimi nastopi, pri katerih je večkrat sodelovalo »Slovensko pevsko društvo«, pod vodstvom g. Zacherla. Duhovni vodje društva so bili največkrat ljutomerski kapla-

ni. Za časa kaplanovanja g. kaplana Škamleca in g. prof. dr. Kocipra v Ljutomeru je društvo posebno živahno delovalo. Dolgo časa je vodil društvo g. Ignac Lipovec s Podgradja. Vmes so bila leta, ko je društvo tudi spalo, pa je prišel spet podvig prosvetnega dela od kake prosvetne osebe. V dobi orlovskega razmaha je vse posle Prosvetnega društva prevzel orlovski odsek, po letu 1930 pa zopet Prosvetno društvo. 8. september bo torej za Ljutomer res prosvetni praznik, jubilej 35letnega prosvetnega dela. Priдруžite se nam in pridite tega dne v obilnem številu v Ljutomer.

10letnica Katoliškega doma. Fantje in dekleta, da ne boste pozabili na 8. september. Vsi iz domače fare moramo tega dne biti zbrani okrog Katoliškega doma. Naš novi prapor je naročen. Tako bo lep, da boste ponosni nanjega. Ob pol 9. uri bo zbirališče pri Katoliškem domu. Z godbo odkorakamo v štiristopih k pozni sv. maši. V cerkvi bo pridiga in blagoslov novega prapora. Bomo že še izdali, kdo nas vse obišče tega dne. Dekleta narodne noše (dečve) si pripravite, in rdeče nageljne za sebe in za fante. Po maši bo slavnostno zborovanje na travniku za Katoliškim domom. Med drugimi govori tudi dr. Hohnjec, ki je govoril pri otvoritvi Kat. doma pred 10 leti. Nekaj častnih članov bomo ob tej priliki imenovali, one, ki so nam Katoliški dom postavili. To zborovanje naj bode pravi prosvetni tabor za ljutomersko okolico, ormoški okraj in Prekmurje. Sosedna društva iz imenovanih krajev, ali ste ukrenila vse potrebno po zadnji okrožnici, katero ste dobila od nas. Razmišljajte in nam poročajte, koliko vas pride. Vsi morate priti, fantje in dekleta, saj ste bili vsi tudi že pred 10 leti pri blagoslovitvi našega doma. Z nami boste veseli. To bo prva blagoslovitev novega prapora po oživiljenju naše ljudske prosvete. Ko bi Vi vedeli, kako bo drag in lep, bi nam tudi kak denarni prispevek poslali. Saj vemo, da boste po svojih močeh, kaj ne? Hvaležnost za hvaležnost! Tudi oni, ki ste zadnji čas dobili pismo prošnjo s položnico Okrajne posojilnice v Ljutomeru, boste prispevali kak dar. Prosimo lepo! Čekovna številka 10746. Osmega septembra pa na svidenje v našem Ljutomeru pri blagoslovitvi našega prapora!

»Počakaj!« je svaril Amerikanec. »Štediva s strelivom!«

Psi so potresavali verige in so se postavili hrabro v bran volkom. Lovca sta nametala na ogenj klad in vej, da je vzplamenel in svetil daleč v notranjost gozda. Prav na skrajnem robu svetlobnega kroga so se premikale bele, nemirne ter sem in tja skakajoče postave.

Amerikanec je razlagal, da jih je bolj strah pred ognjem nego pred streli.

Uganil je pravilno. Dokler je gorel in prasketal ogenj, so se podili volkovi v ozadju. Lovca sta imela toliko časa, da sta lahko nabrala suhljadi. Proti polnoči pa, ko je zmanjkalo drv, so se zverl zopet ojunačile.

»Ali še imaš par patron odveč razen teh, ki tičijo v magacinu?« je vprašal Lavison.

»Da, za polno pest.«

»Sedaj pa urno na delo!«

S sigurnim pomerom je izpraznil Nemec celi magacin nabojev v plazečo se množico. Zopet je sledil skoraj čisto tih boj.

Strašne zveri — krdelo nemih volkov! Za enkrat je bilo videti, da je napad odbit. Lovca sta

naložila na ogenj in sklenila, da se bosta ulegla, da se nekoliko odpočijeta, nikakor pa ne bosta zaspala. Kako dolgo sta ležala pod šotorom v družbi telet in skrbno pazeč na plazeče se korake, ni znal nobeden; morda je bilo par trenutkov pa tudi cele ure. Naenkrat sta slišala naglo napredujoče cepetanje, temu je sledilo besno lajanje in za tem strahovita zmeda najljutejšega klanja z zobmi.

»Ven!« je kriknil Amerikanec, »Lotili so se psov!«

Nemec je porinil za strel pripravljeno puško naprej izpod šotora in se zravnal. Volk, velik liki puma, bel kakor sneg, se je pognal proti njemu. V trenutku, ko je oddal strel v prsa zveri, je zagledal hudobne zelene oči in je čutil volčjo sapo. Zver se je zgrudila k njegovim kolonom in se zvijala v zadnjem boju.

Amerikanec je pognal goreče drevo na sredino krdele, z drugim je mahal sem ter tja in odganjal pošasti v notranjost goščave.

(Dalje sledi.)

zasedena nego zvečer. Odgrnil je odejo, katero si je bil potegnil bolnik preko glave, in pobegla opica se mu je prijazno nasmehnila, zagrabila je posodo za sladkor in jo začela prazniti. Zopetnemu zajetju se ubežnik ni niti najmanj ni zoperstavil.

Največje lokomotive

posedajo Američani.

Ima 22 koles in tehta s tenderjem vred 1 milijon funtov (funt je pol kilograma). Lahko vleče za seboj vlak s težo 4000 ton.

Policijska statistika.

V Berlinu odpade 25 policista na 1000 prebivalcev, v Franciji 3.18 in v Angliji celo 5.05 policista na 1000 ljudi.

Brinjeva gora. O taboru fantov in mož konjiške dekanije, ki se ga je udeležilo okoli 4000 mladeničev in mož in ki je potekel nad vse silajno, smo že nakratko poročali. Dodatno še poročamo, da je g. konjiški arhidijakon Franc Tovornik kot zastopnik g. knezoškofa vodil veličastno procesijo od sv. Neže do cerkve Matere božje, kjer je imel s prisrčnimi besedami nagovor na može in mladeniče ter nato opravil pontifikalno sv. mašo, pri kateri so prav lepo prepevali združeni moški zbori. Na zborovanju, ki ga je vodil g. Šarlah iz Konjic, so govorili predsednik Prosvetne zveze dr. Hohnjec, urednik Košiček iz Ljubljane, akademik Gornjak in zastopniki fantovskih organizacij. Z mogočno evharistično himno »Kristus kraljuje« se je končalo sijajno zborovanje. Litanijske pod prostim nebom pred Najsvetejšim z odpevki kakor na ljubljanskem evharističnem kongresu so bile veličasten zaključek lepega shoda.

Šmarje pri Jelšah. V nedeljo dne 25. avgusta bo v katoliškem domu proslava njegove 10-letnice. V soboto bomo zakurili kresove pri Sv. Roku in Sv. Miklavžu. V nedeljo popoldne po večernicah je akademija z govori, petjem in z vpriporitvijo »Skrivnosti sv. maše«.

Kako so v starih časih nastopali proti divjim lovčem.

Milo postopanje.

Jasno je, da je v prav starih časih lov bil svoboden za vse. Ko so zemljo razdelili, je tudi lov postal last tistega, čigar je bila zemlja. Ko je v srednjem veku fevdalna gospoda imela v lasti vso zemljo — z malimi izjemami svobodnih kmetov — si je na tej zemlji lastila tudi izključno pravico do lova. Radi tega so nastali veliki boji med zastopniki zemljiške gosposke in med kmeti. Gosposka je neupravičene lovce strogo kaznovala. Zato je že leta 1230 izšlo zakonsko določilo (Sachsenspiegel), ki velevala: »Ker je Bog ustvaril ljudi, jim je dal tudi oblast nad ribami in ptiči in vsemi divjimi živalmi. Zato nihče ne sme izgubiti svojega življenja radi teh živali.« Podobno določa tudi staronemški zakonik »Schwabenspiegel« iz leta 1275: »Noben sodnik ne sme komu vzeti življenja, niti zaradi divjačine, niti zaradi ptičev, niti zaradi rib.« Iz tega je razvidno, da je srednjeveška zakonodaja hotela omiliti preveliko strogost zemljiške gosposke z lovskimi tatovi.

Razvoj pa je šel dalje.

V frankovski državi je kmalu dobil kralj edino pravico lova v gozdovih (lovski regal). To svojo pravico je branil tudi proti svojemu plemstvu. Franc. zgodovinar škof Gregor Tourski pripoveduje, da je frankovski kralj Guntram (560—593) nekoč na lovu našel ostanke ubitega tura. Poklical je na odgovor svojega gozdarja, kateri mu je priznal, da je tura ubil kraljev komornik Kundo. Nato je kralj dal svojega komornika zapreti. Kundo pa je tajil, nakar je kralj določil, naj med gozdarjem in komornikom dvoboj določi resnico. Ker pa je bil komornik že prileten, se je ponudil namesto njega za dvoboj njegov

nečak. Oba nasprotnika, komornikov nečak in gozdar, sta se začela boriti. Nečak je vrgel v gozdarja sulico in ga podrl. Nato je mladenič potegnil nož in z njim hotel padlemu gozdarju prerezati vrat. Ko se je sklonil čezenj, je ranjeni gozdar z zadnjimi močmi svoj nož potisnil mladeniču v trebuh. Tako sta oba na istem mestu izdihnili. Ko je to videl komornik Kundo, je hotel ubežati v cerkev sv. Marcela, kjer bi ga kralj ne mogel prijeti. Preden je stopil na cerkveni prag, so ga zasledovalci prijel, privezali na kol in kamenjali.

Krute kazni.

Še 900 let kasneje najdemo krute kazni proti lovskim tatovom. Saksonski volivni knez Moric je divjega lovca dal privezati na jelena in žival pognal v gozd. Za njim pa je spustil pse. Ta strašni lov je trajal toliko časa, dokler se ni jelen zgrudil. Divji lovec na jelenu pa je bil od vej in grmovja ves razmesarjen. Leta 1656 so divjega lovca privezali zadaj za jelena, kateri ga je vlačil s seboj. Ubogi človek je bil tako zbit, da je potem, ko so ga odvezali, kleče prosil, naj ga usmrte.

Ob Luthrovih časih — okrog leta 1517 — je vojvoda Urh Württemberski izdal tale odlok: »Vsakomur naj se izdolbejo oči, kdor bi s puško ali z lokom šel po polju ali v lovišče, ali bi sicer bil sumljiv.« V Weimarju na Nemškem so proglasili »vse divje lovce za očitne počestne razbojnike in morilce, katere je treba takoj obesiti, njihove žene pa žigosati ter jih vtakniti v ječo«.

Kakor že omenjeno, so na Württemberskem posebno kruto kaznovali divje lovce. Odlok iz leta 1756 določa, da je vsakemu divjemu lovcu treba odsekati desno roko, ali pa mu dati na glavo »čepico divjega lovca«, katero naj nosi vse življenje. Ta čepica je bila strašno mučilno orodje. Okrog obsojenčeve glave so prikovali železen obroč, ki je bil tako ozek, da se je z vso silo

pritiskal na glavo. Na ta obroč so potem pritrdili težko železno jelenovo rogovje, katero je bilo težko 20—25 funtov. To je moral nositi obsojenec. Druga huda kazen za divjega lovca je bila ta, da so ga privezali. To privezovanje je ostalo mnogo let v navadi. Še celo v svetovni vojni je bil tega deležen marsikak slovenski vojak. Privezovanje divjih lovcev je bilo še hujše, kakor pa privezovanje vojakov v vojni. Roki so mu zvezali na hrbtu navzkriž. Tako zvezani roki so privezali na dolgo vrv, katera je visela čez kak visok tram. Zato vrv so obsojenca dvignili visoko v zrak ter ga nato nenadoma spustili na tla. Preden pa je z vso težo svojega telesa siromak priletel na tla, ga je tik pred tlom zopet nenadno dvignila kvišku napeta vrv. Lahko si mislimo, kako strašne bolečine so to bile.

Druga taka stroga navodila so bila: »Kdor bi na prepovedanem kraju lovil ribe ali rake, temu naj se užge riba ali rak. Nato ga s palicami pretepo in izženo iz dežele.«

V mali nemški kneževini Nasavski so imeli tele določbe: »Gozdni in lovski uslužbenci naj posebno pazijo na divje lovce. Če jih zalotijo pri delu in jih ne morejo prijeti, smejo na nje streljati, da jih dobe žive ali mrtve v roko. Kogar s puško v roki zalotijo v gozdu ali na kakem drugem sumljivem kraju vstran od navadnih cest, naj ga lovci takoj ustrelje, ne da bi ga poprej opozorili.« Značilna je tudi tale odredba: »Kdor vidi človeka, da po polju ali po gozdu s psi goni in lovi, naj se potruži, da ga ujame. Če bi pa divji lovec hotel uiti, ga mora zasledovati in naj po vaseh dajo zvoniti plat zvona.«

Take strašne določbe nikakor niso bile utemeljene in bi jih s človeškega stališča nihče ne mogel zagovarjati. Razumemo jih le kot orožje tedanje zemljiške gosposke v boju za svoje pravice, katere so jim bile več, kakor pa človeško življenje.

Odprta noč in dan so groba vrata.

Maribor. V zadnji številki smo pomotoma poročali, da je preminula v mariborski bolnišnici 14letna hčerka železničarja Tomaža Franca. Ob železnici v Mariboru. Pravilno se glasi: hčerka Tomaža Frasa.

Kamnica. Anton Lorhek — ni ga več med nami; zapustil nas je prijatelj Sabnikov Tona. Majo pred izpolnjenjo svojo 60letnico je zatisnil trudne oči mož — pravi slovenski hrast, ki je hrabro vzdržal v vseh burjah slovenskega življa in zemlje gladne Südmarke in Schulvereina. Njegova knjižnica shranjuje mnogo letnikov lepo vezanega »Domoljuba« in najljubši prijatelj njegove hiše je že od nekdaj »Slovenski gospodar«, ki je tam radevolje tudi vsakomur na razpolago. Ob izbruhu svetovne vojne je moral kot mlad posestnik takoj na fronto v Galicijo, potem v Italijo in južno Tirolsko ter se je šele leta 1920 vrnil iz Italij. ujetništva. Pridno se je zopet poprijel gospodarstva, poleg tega pa dal svojo moč in bistro glavo tudi splošnemu blagru na razpolago.

Bil je dolgo časa tajnik domače kmečke posojilnice in je skozi leta načeloval kamniški občini kot župan ter si mnogo prizadeval tudi za procvit naše šole. Poleg rožstne hiše mu je bil najljubši kraj domača cerkev in še posebe Sv. Urban, na kojega pokopališču je dobil tudi svoj zadnji počitek. Mnogo prijateljev in znancev ga je spremljalo na zadnji poti, v prvi vrsti naši ljubi sosede od Sv. Križa z g. županom Hladejem na čelu. G. župnik Božiček mu je govoril ganljivo slovo, kamniški fantje pa so mu lepo zapeli na domu in ob grobu. Bog poplačaj vsem, rajnemu pa daj neminljivo plačilo v nebesih.

Pišce. Umrla je na Piršembregu Jožefa Vrstovšek, žena Mihaela Vrstovšek. Dobra hiša je zgubila blago gospodinjvo v najlepših letih. Odkar se je je lani hčerka ponearečila, ni bila več trdna. In pred nekaj dnevi smo jo pokopali. Zgodila se je božja volja. Lepo sprevidena se je poslovila od tega sveta. Bog naj na tolaži moža in sinčkat!

Brinjeva gora. O taboru fantov in mož konjiške dekanije, ki se ga je udeležilo okoli 4000 mladeničev in mož in ki je potekel nad vse silajno, smo že nakratko poročali. Dodatno še poročamo, da je g. konjiški arhidijakon Franc Tovornik kot zastopnik g. knezoškofa vodil veličastno procesijo od sv. Neže do cerkve Matere božje, kjer je imel s prisrčnimi besedami nagovor na može in mladeniče ter nato opravil pontifikalno sv. mašo, pri kateri so prav lepo prepevali združeni moški zbori. Na zborovanju, ki ga je vodil g. Šarlah iz Konjic, so govorili predsednik Prosvetne zveze dr. Hohnjec, urednik Košiček iz Ljubljane, akademik Gornjak in zastopniki fantovskih organizacij. Z mogočno evharistično himno »Kristus kraljuje« se je končalo sijajno zborovanje. Litanijske pod prostim nebom pred Najsvetejšim z odpevki kakor na ljubljanskem evharističnem kongresu so bile veličasten zaključek lepega shoda.

Šmarje pri Jelšah. V nedeljo dne 25. avgusta bo v katoliškem domu proslava njegove 10-letnice. V soboto bomo zakurili kresove pri Sv. Roku in Sv. Miklavžu. V nedeljo popoldne po večernicah je akademija z govori, petjem in z vpriporitvijo »Skrivnosti sv. maše«.

Kako so v starih časih nastopali proti divjim lovčem.

Milo postopanje.

Jasno je, da je v prav starih časih lov bil svoboden za vse. Ko so zemljo razdelili, je tudi lov postal last tistega, čigar je bila zemlja. Ko je v srednjem veku fevdalna gospoda imela v lasti vso zemljo — z malimi izjemami svobodnih kmetov — si je na tej zemlji lastila tudi izključno pravico do lova. Radi tega so nastali veliki boji med zastopniki zemljiške gosposke in med kmeti. Gosposka je neupravičene lovce strogo kaznovala. Zato je že leta 1230 izšlo zakonsko določilo (Sachsenspiegel), ki velevala: »Ker je Bog ustvaril ljudi, jim je dal tudi oblast nad ribami in ptičji in vsemi divjimi živalmi. Zato nihče ne sme izgubiti svojega življenja radi teh živali.« Podobno določa tudi staronemški zakonik »Schwabenspiegel« iz leta 1275: »Noben sodnik ne sme komu vzeti življenja, niti zaradi divjačine, niti zaradi ptičev, niti zaradi rib.« Iz tega je razvidno, da je srednjeveška zakonodaja hotela omiliti preveliko strogost zemljiške gosposke z lovskimi tatovi.

Razvoj pa je šel dalje.

V frankovski državi je kmalu dobil kralj edino pravico lova v gozdovih (lovski regal). To svojo pravico je branil tudi proti svojemu plemstvu. Franc. zgodovinar škof Gregor Tourski pripoveduje, da je frankovski kralj Guntram (560—593) nekoč na lovu našel ostanke ubitega tura. Poklical je na odgovor svojega gozdarja, kateri mu je priznal, da je tura ubil kraljev komornik Kundo. Nato je kralj dal svojega komornika zapreti. Kundo pa je tajil, nakar je kralj določil, naj med gozdarjem in komornikom dvoboj določi resnico. Ker pa je bil komornik že prileten, se je ponudil namesto njega za dvoboj njegov

nečak. Oba nasprotnika, komornikov nečak in gozdar, sta se začela boriti. Nečak je vrgel v gozdarja sulico in ga podrl. Nato je mladenič potegnil nož in z njim hotel padlemu gozdarju prerezati vrat. Ko se je sklonil čezenj, je ranjeni gozdar z zadnjimi močmi svoj nož potisnil mladeniču v trebuh. Tako sta oba na istem mestu izdihnili. Ko je to videl komornik Kundo, je hotel ubežati v cerkev sv. Marcela, kjer bi ga kralj ne mogel prijeti. Preden je stopil na cerkveni prag, so ga zasledovalci prijel, privezali na kol in kamenjali.

Krute kazni.

Še 900 let kasneje najdemo krute kazni proti lovskim tatovom. Saksonski volivni knez Moric je divjega lovca dal privezati na jelena in žival pognal v gozd. Za njim pa je spustil pse. Ta strašni lov je trajal toliko časa, dokler se ni jelen zgrudil. Divji lovec na jelenu pa je bil od vej in grmovja ves razmesarjen. Leta 1656 so divjega lovca privezali zadaj za jelena, kateri ga je vlačil s seboj. Ubogi človek je bil tako zbit, da je potem, ko so ga odvezali, kleče prosil, naj ga usmrte.

Ob Luthrovih časih — okrog leta 1517 — je vojvoda Urh Württemberski izdal tale odlok: »Vsakomur naj se izdolbejo oči, kdor bi s puško ali z lokom šel po polju ali v lovišče, ali bi sicer bil sumljiv.« V Weimarju na Nemškem so proglasili »vse divje lovce za očitne počestne razbojnike in morilce, katere je treba takoj obesiti, njihove žene pa žigosati ter jih vtakniti v ječo«.

Kakor že omenjeno, so na Württemberskem posebno kruto kaznovali divje lovce. Odlok iz leta 1756 določa, da je vsakemu divjemu lovcu treba odsekati desno roko, ali pa mu dati na glavo »čepico divjega lovca«, katero naj nosi vse življenje. Ta čepica je bila strašno mučilno orodje. Okrog obsojenčeve glave so prikovali železen obroč, ki je bil tako ozek, da se je z vso silo

pritiskal na glavo. Na ta obroč so potem pritrdili težko železno jelenovo rogovje, katero je bilo težko 20—25 funtov. To je moral nositi obsojenec. Druga huda kazen za divjega lovca je bila ta, da so ga privezali. To privezovanje je ostalo mnogo let v navadi. Še celo v svetovni vojni je bil tega deležen marsikak slovenski vojak. Privezovanje divjih lovcev je bilo še hujše, kakor pa privezovanje vojakov v vojni. Roki so mu zvezali na hrbtu navzkriž. Tako zvezani roki so privezali na dolgo vrv, katera je visela čez kak visok tram. Zato vrv so obsojenca dvignili visoko v zrak ter ga nato nenadoma spustili na tla. Preden pa je z vso težo svojega telesa siromak priletel na tla, ga je tik pred tlom zopet nenadno dvignila kvišku napeta vrv. Lahko si mislimo, kako strašne bolečine so to bile.

Druga taka stroga navodila so bila: »Kdor bi na prepovedanem kraju lovil ribe ali rake, temu naj se užge riba ali rak. Nato ga s palicami pretepo in izženo iz dežele.«

V mali nemški kneževini Nasavski so imeli tele določbe: »Gozdni in lovski uslužbenci naj posebno pazijo na divje lovce. Če jih zalotijo pri delu in jih ne morejo prijeti, smejo na nje streljati, da jih dobe žive ali mrtve v roko. Kogar s puško v roki zalotijo v gozdu ali na kakem drugem sumljivem kraju vstran od navadnih cest, naj ga lovci takoj ustrelje, ne da bi ga poprej opozorili.« Značilna je tudi tale odredba: »Kdor vidi človeka, da po polju ali po gozdu s psi goni in lovi, naj se potruži, da ga ujame. Če bi pa divji lovec hotel uiti, ga mora zasledovati in naj po vaseh dajo zvoniti plat zvona.«

Take strašne določbe nikakor niso bile utemeljene in bi jih s človeškega stališča nihče ne mogel zagovarjati. Razumemo jih le kot orožje tedanje zemljiške gosposke v boju za svoje pravice, katere so jim bile več, kakor pa človeško življenje.

Odprta noč in dan so groba vrata.

Maribor. V zadnji številki smo pomotoma poročali, da je preminula v mariborski bolnišnici 14letna hčerka železničarja Tomaža Franca. Ob železnici v Mariboru. Pravilno se glasi: hčerka Tomaža Frasa.

Kamnica. Anton Lorhek — ni ga več med nami; zapustil nas je prijatelj Sabnikov Tona. Majo pred izpolnjenjo svoje 60letnice je zatisnil trudne oči mož — pravi slovenski hrast, ki je hrabro vzdržal v vseh burjah slovenskega življa in zemlje gladne Südmarke in Schulvereina. Njegova knjižnica shranjuje mnogo letnikov lepo vezanega »Domoljuba« in najljubši prijatelj njegove hiše je že od nekdaj »Slovenski gospodar«, ki je tam radevolje tudi vsakomur na razpolago. Ob izbruhu svetovne vojne je moral kot mlad posestnik takoj na fronto v Galicijo, potem v Italijo in južno Tirolsko ter se je šele leta 1920 vrnil iz Italije ujetništva. Pridno se je zopet poprijel gospodarstva, poleg tega pa dal svojo moč in bistro glavo tudi splošnemu blagru na razpolago.

Bil je dolgo časa tajnik domače kmečke posojilnice in je skozi leta načeloval kamniški občini kot župan ter si mnogo prizadeval tudi za procvit naše šole. Poleg rožstne hiše mu je bil najljubši kraj domača cerkev in še posebe Sv. Urban, na kojega pokopališču je dobil tudi svoj zadnji počitek. Mnogo prijateljev in znancev ga je spremljalo na zadnji poti, v prvi vrsti naši ljubi sosede od Sv. Križa z g. županom Hladejem na čelu. G. župnik Božiček mu je govoril ganljivo slovo, kamniški fantje pa so mu lepo zapeli na domu in ob grobu. Bog poplačaj vsem, rajnemu pa daj neminljivo plačilo v nebesih.

Pišce. Umrla je na Piršembregu Jožefa Vrstovšek, žena Mihaela Vrstovšek. Dobra hiša je zgubila blago gospodinjvo v najlepših letih. Odkar se je je lani hčerka ponearečila, ni bila več trdna. In pred nekaj dnevi smo jo pokopali. Zgodila se je božja volja. Lepo sprevidena se je poslovila od tega sveta. Bog naj na tolaži moža in sinčkat!